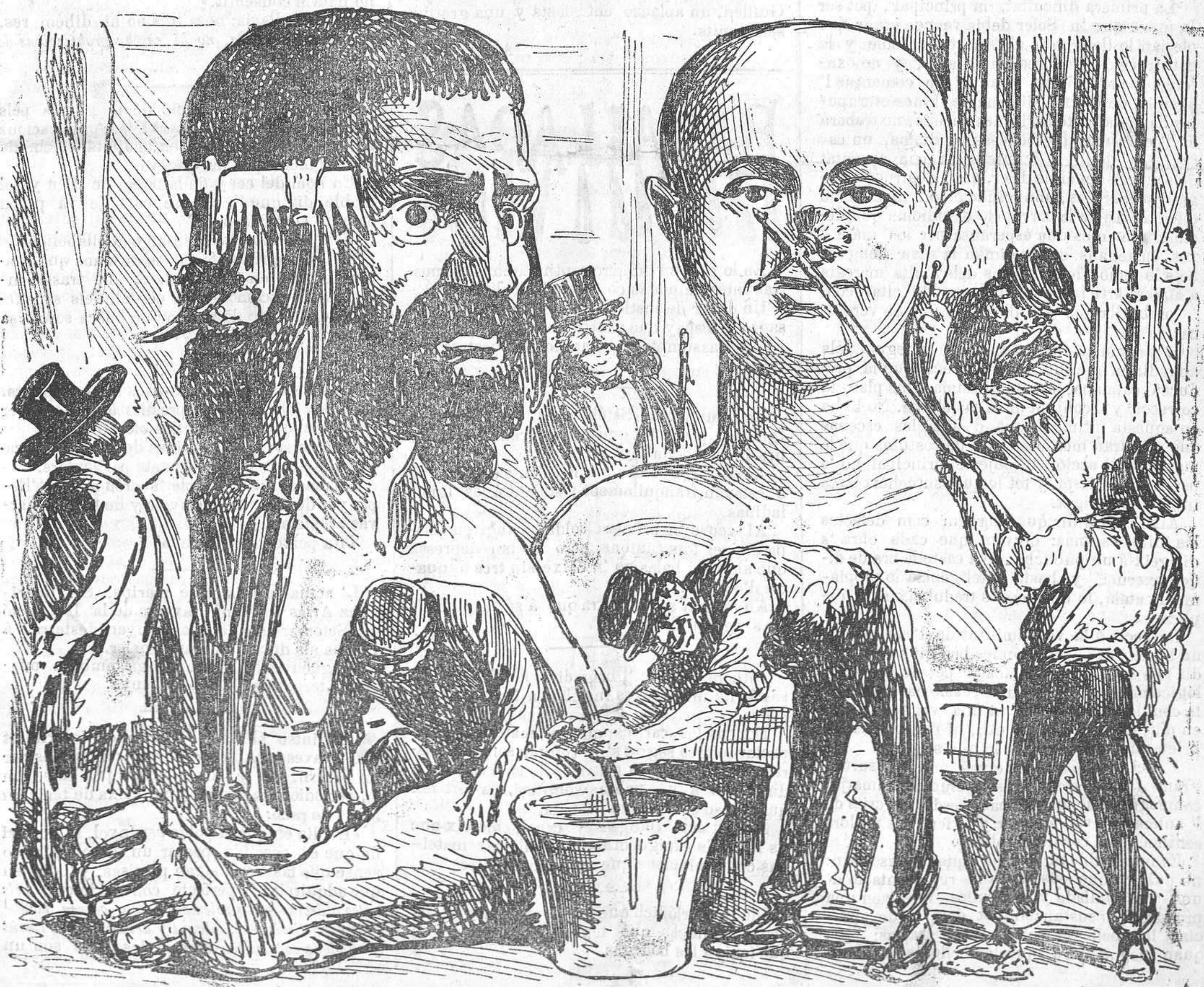

LA CAMPANA DE GRACIA

LO ARREGLO DELS GEGANTS.

¡Fos tan fácil arreglar las trampas!

UN ACONTEIXEMENT LITERARI.

LA HIEDRA DE LA MASIA.

La vida literaria a Barcelona está reduhida á un círcul que pocas vegadas romp lo públich pera participar del esperit que l' anima. Ab molt pocas escepcions sols un home té lo privilegi de conmourre y casi sempre entusiasmar als barcelonins, y no tenim cap necessitat de dir que 's diu Soler y escriu baix lo pseudónim de Serafi Pitarra.

Nostre teatro li deu á mes de la vida la pauta que fins ara ningú ha deixat de seguir, Barcelona la mes exacta y artística pintura de son modo de ser, de sos costums, de sos interessos, de tot lo que constitueix lo carácter especial de la provincia, y podriam dir que Catalunya pot arribá á déureli algun dia que sa especial literatura 's coneixi y 's aprecie, que quedi algun recort literari de nostra alborotada generació.

Y no 's cregui que dihém lo que escribim per prurito de elogiar, no: l' últim d' entre nosaltres, l' obrer mes dedicat á son treball sab qui es en Pitarra, lo recorda ab alegría, simpatisa ab sas creacions, en una paraula, veu en son nom y sas obras tota sa distracció, y l' unich motiu que ha tingut per poder coneixe l' art y apreciarlo.

Las produccions d' aquest poeta interessan á Catalunya, y sent aixi que avuy prenan un altre camí, buscan altre públich, á tots interessa seguirlo allí ahont vaja, si erra avisarlo, aplaudir-lo si compleix, y no deixar de probarli la simpatía, que deute de gratitut es.

Com ja s' sap, parlem de *La hiedra de la masia*, mes que libérrima traducció, arreglo del drama catalá *Las curas del mas*.

La primera dificultat, la principal, pot ser la única que 'n Soler debia vence, era la que oferian lo llenguatge ab son tecnicisme y la construcció gramatical castellana, y no exajerem lo mes mínim, si antes de comensar l' exámen de l' obra, dihém que 'l mes escrupulos hablista castellá, l' mes purista, no trobará en l' obra mes que bellesas d' idioma, un estudi tan detingut é inteligent com aprofitat dels autors del sigle d' or, una construcció elegant y enérgica, una minuciositat, un cuidado que en mitj de la corrupció del idioma que deplora tothom es una esperansa per los mateixos castellans que estiman la sèva llengua. Sols lo temor de sortirnos dels límits marcats á aquest article, nos dispensa de citar com á proba llarchs y brillants trossos de versificació.

L' argument del drama ja es conegut, sols anyadirem que infinitament mes que la producció catalana, ja notabilíssima, 'ns plau la correcció y 'l conjunt de la castellana. No hi ha en aquesta última ni una d' aquellas escenas que procuran mes la pintura de costums que la marxa de l' acció: l' objecte principal no 's pert may de vista, y tot lo que succeheix está íntimament lligat.

Aixó no vol dir que tinguém com defectes las ditas escenas: creyém que cada obra 's dirigeix á un públich, y pel castellá era de difícil execució y hasta inteligencia lo propiament catalá, lo que no 's traduheix ni s' explica.

Respecte á la verosimilitud de l' argument no tenim res que dir, ó mes ben dit tenim per dir tots los elogis. Allí cada personatge obra lógicament mogut per una passió natural, parla com la passió parla, ni una vegada 's pert en mitj d' un lirisme inútil, ni per massa scribrietat deixa d' explicar lo que sent.

Y del xoque d' aqueixas pasions, surtan grans frases, sentencias profundas, imatjes conmodurament poéticas, verdaders crits de l' anima que van á trobar y á ferir los millors sentiments al cor del públich.

Es imposible no aplaudir quant s' escoltan: un públich que asisteix á la representació d' una obra retallada y académica, que veu una producció insustancial pot deixar de apreciar las bellesas solsament literarias; pero quan acompaña á aquestas bellesas la exacta

interpretació dels movimens del cor, quan la naturalitat reina, quan no 's diu res, ni res succeheix que no sigui lógich, l' espectador pensa y sent y espera ab lo poeta y forma ab ell una persona sola, un tot que hasta la conclusió de la obra no 's pot separar. Aixó succeheix ab la producció que 'ns ocupa.

No doném comte de un éxit, no 'ns ocupém de la millor ó pitjor acullida de un drama, estudiém un gran, un importan y trascendental aconteixement literari que dona á Castella un poeta y assegura fora de Catalunya una gloria catalana. Es lo triunfo del públich catalá que avans que ningú va coneixe lo talent de 'n Soler, l' acullida entusiasta que ha tingut la obra, y mes encara ho será la que l' hi espera lluny d' aquí, pues nos consta que ja á Madrid vários periódichs s' han ocupat de *La hiedra de la masia* ab grans y merescuts elogis.

Y ¿qué dirém més? Si l' espay ho concedia no acabariam may: com éll ho priva havém d' acabar aquí dihent que ja Frederich Soler es un nom que surt del Principat y pren vol. Allí ahont vaja porti la simpatía de Catalunya y recordi 'ls llorers humils, pero sincers y deguts al entusiasme que ha recullit aquí al principi de sa carrera, que avuy acaba, per comensar l' época de la gloria disfrutada tranquilament.

Vaji y no pensí que també cuan los aplausos resonaban anaban á despertar sábias ólivas plenas d' autors grechs y sentencias llatinas, ólivas que no xisclavan perque la llum no habia sigut feta y que no podan resistir la claror d' un nom honrat. Deixilas xisclar qui cada dia puja mes alt y prompte ni 'ls ecos del xiscler podrá sentir.

Y per la companyia del Principat, per las dos grans esperansas per en Calvo y la Boldun, per la promesa d' un bon actor que hi ha en lo germá del Sr. Calvo, per lo bon frare del señor García y per la bona voluntat del señor Guillen, un aplauso entusiasta y una gratitut sens límits.

A. LL.

BATAILLARAS

En lo próxim número continuarem las nostras interrompudas conferencias políticas.

Un deber de justicia 'ns obliga avuy á consagrar l' espay que al article de fondo destinavam, al assumpto que hanrán vist nostres lectores.

La columna de Estéban vá presentarse á Igualada prohibint que ab las campanas donessin avis de la sèva arribada.

Al entrari hi trobá á uns quants carlins que s' estavan tranquilament festejant á las igualadinas.

Al veure 'ls primers soldats, fugiren disparats per tots cantons; pero no tan depressa que algunas balas no 'n deixessin tres ó quatre d' estosos.

Ab lo qual se demostra que á só de timbals no s' agafan llebras.

Tothom sab que 'l brigadier Estéban deixá sos ferits mes graves instalats á Prats de Lluasanés.

Donchs los carlins que en materia de respectar lo mes sagrat s' hi pintan sols, hi anaren, y á pesar de la gravetat de sa ferida se 'n dugueren á un pobre voluntari, la sort del qual no se sab quina es estada.

Aquest acte indigne y cruel, mereix que 'ls liberals sapiguém tenir ab ells las mateixas consideracions que tenen ab nosaltres.

Diu un perlódich que en Montpensier s' ha venut las fincas que tenia á Espanya y 'l ví que tenia á las bodegas.

¿Quí sab si 'ls diners que 'n ha tret vol emplearlos per comprar una corona?

L' exércit de 'n Concha ha arribat á Orduña.

Lo primer que ha fet ha sigut cobrar una anualitat de contribució, cantitat igual á la que havian pagat als carlins.

Y are aquests, que hi vajan á veure si encare la taronja raja.

Las merindats de Viscaya s' han reunit.

Una de las cosas que 'ls ha cridat mes l' atenció ha sigut lo veure que á pesar de las inmensas contribucions que han pagat, de las infinitas racciones que s' han suministat, y dels milions que del fondo de redencions se n' han dut los carlins, aquests vajan mal vestits, casi descalsos y dejans la major part dels dias.

De tot aixó n' han deduhit una afirmació que temps ha que la saviam: es á dir, qu' entre 'ls carlins hi ha alguns *Uadres*.

A Irun una bala carlista vá tocar á una pobrajaya de 60 y pico d' anys, ab tant mala sort, que tingué d' amputárseli una cama.

L' operació 's portá á efecte, sufrintla la pobra ferida, ab gran valor y serenitat.

Al véure's la cama separada del cos, exclamá:—Vaja, que *la regalín als carlins*.

Lo general Pavía ha fet públich lo text de sa dimissió.

Si hagués sapigut lo que havia de succehir «ni jo hauria acomés, diu, la empresa pera entregar lo pais á la dictadura de una sola de sas parcialitats, ni 'l pais tot, que aplaudí l'acte, ho hauria consentit.»

Parla en Pavía: nosaltres no hi dihém res, que á boca tancada, no hi entran prohibicions de LA CAMPANA.

Diu que la continuació de la guerra pèls carlins se déu en gran part á las predicacions del canonge Manterola, en la Junta celebrada per las merindats de Viscaya.

En nom del cel y de la terra, de Dèu y del diable, diu que 'l célebre canonge vá parlar com un energúmeno.

Tots los *canonjes* tenen algo de diabólichs.

Si 'l de aquí sab fer jochs de mans qu' estamurdeixen, en Manterola té una trassa inmensa per escamotejar lo cervell dels seus feligresos. Al cap de vall lo que busca son forsa enterros y funerals.

Lo Terso no recata gens los seus propósitos. Volent contractar empréstits á l' estranger ¿no saben quinas garantías oferia?

Nada menos que las minas de ferro de Viscaya, que pertanyen á societats particulars.

De modo que 'l ximple 's creu amo d' Espanya, de tots los espanyols y de todas las sèvas propietats.

Tira peixet, si triunfava!

L' actual ministre de marina, Sr. Rodriguez Arias fou lo qui avants de la Revolució de Setembre aná á acompagnar desterrats á Lisboa als duchs de Montpensier.

Preguéu á Dèu que no tinga també la misió de tornarlos á dur á Espanya.

Referintse alllarch período de interinitat que atravessém, sense corts, regits sols per un govern, no legalisat encare pèl pais, diu en perlódich de Madrid y no deixa de tenir un fondo do rahó:

«Lo dia en que 'l poble espanyol, se penetri de que es possible passar un llarch período sense que las Corts sigan precisas, y 'l dia en que adquireixi 'l perfecte convenciment, pèls actes y declaracions solemnes de un govern homogéneo constitucional, obrant y deliberant librement y ab plena conciencia, de que las Corts son un

impediment pera restablir l'ordre moral y l'ordre material en la nació, aqueix dia la restauració absolutista està feta, y està feta ab l'autoritat, ab la confessió dels mateixos ministres constitucionals.»

Los carlins d'Espanya assegurarán la república.

Si: cremant, robant, degollant, fusellant, omplint d'horror a tots los cors honrats y dignes, farán que 'ls liberals nos unim com un sol home, al efecte d'exterminarlos, que 'ns unim sota 'ls plechs de una bandera de conciliació per excelencia, sota 'ls plechs de la bandera republicana.

* * *

Los legitimistas francesos que venen á ser los carlins de l'altra part del Pirineu, també treballan per la consolidació de la República francesa.

Are han derrotat al govern, l'han fet caure y ja que no poden proclamar la monarquia, volen morir sota aquest castell de cartes que 'n diuhen Assamblea.

L'Assamblea será disolta, y lliure la França, quedarà duenya al fi de sos destinsos.

Los gefes carlins han autorisat á sos subalterns perque passin per las armas á tots los que 'ls hi semblin sospitosos.

O com si diguessem los han autorisat á passar per las armas á la humanitat entera y verdadera.

EPÍSTOLA.

A UN ESQUILAT.

Es cert, Joan, es cert; la cosa pública te d'anar mal en tant que subsisteixi la forma malehida de república.

Mentre 'l poble espanyol no 's decideixi lo trono á alzar pèl noy de la Beleta, de pau y benestar que 's despedeixi.

¿No es cosa per fer perdre la xaveta véurens iguals en drets al perdulari que guanya de jornal una pesseta?

¿Véure qu' es ja elector o proletari, sens res que perdre y de instrucció raquíca, tant elector com puga un milionari?

¿Véurel no sols cuidar-se de política, sino arribá ignorant! ab desentono de formas de govern á fer la crítica, parlar de la república en abono,

buscar reformas que han de ser sa ruina, y maltractar la institució del trono?

¿Qué es sentirlo, Joan, com desatina, quan eco fentse d'embustera crónica á Isabel parangona ab Mesalina?

¿Qui sa expressió podrá sufrir irónica quan volguent retratar (que hi té prou d'eria) l'estat d'Espanya baix la gent borbónica,

diu que ditxosa era en efecte Iberia si 'ls bens que fan de un poble la ventura son dol, deshonor y opresió y miseria?

¿Qui 'l podrá suportar quan assegura que la constitució fou sempre broma, que fou la llibertat mentida pura?

¿Qui quan presenta com sabut axioma que no hi hagué en Espanya mes domini que 'l del poder teocrata de Roma?

Négali, y una llista sens termini 't citaré de noms de personatjes com Cirilo, Claret, sor Patrocini

y altres mil que del vulgo en los usatjes está, com sabs, Joan, ferne estribillo com proba contundent de sos ultratjes.

¿Pues qué diré quan se proposa 'l pillo probá que no tinguérem mes sistema que dá á la hisenda pública codillo?

Replicali, y veurás ab quina flema t'anyadeix que 'l nostre art fou la rapinya, que la immoralitat lo nostre lema,

que un nou frau, una nova socialinya cada dia inventar, fou nostra ciencia, qu'era 'l públich tresor la nostra vinya.

¿Y qui, Joan, podrá tenir paciència per sentirlo quan fá la apología del bon cor d'Isabel y sa clemencia?

Regnat d'ingratitude y tiranía diu que aquell fou, y en ell los horrosos

fusellaments lo pá de cada dia;

que 'ls desteros, las lleys de sospitosos, l'oprobios catafalch, foren lo pago dels que un trono l'hi alsaren generosos;

l'obré á Fernando Póo enviat com vago, rondas, pontons, caciques sanguinaris, per tot arreu desolació y estrago.

Del alt respecte als drets parlamentaris

fá memoria, dihent que 'n Rios Rosas

á Canarias vá aná entre presidaris,

mentre 'n Serrano ab formas vergonyosas

era portat á ferli companyia,

sent presidents de las dos cambras closas.

La premsa representa en agonía,

la cátedra com ella esclavisada,

premiada com virtut la felonía,

la justicia pèl fanch arrossegada,

la dignitat tractada com vil erro,

mort lo comers, la industria aniquilada,

pres lo bon ciudadá ó en lo desterro,

del estrangé 'l despreci única gloria,

y única ley, dels pretorians lo ferro.

¿S'ha vist cosa, Joan, mes irrisoria,

que aquesta gent nascuda per esclava

tirantnos á la cara nostra historia?

¿Infelis societat si aixó duraba,

si no vingués lo noy de la Beleta

á enfrenar la anarquía ab forta traba!

¿Qué bé has fet d'agafarne la palmeta

per tréure á eixos polítichs de quincalla

amich Joan, la hipócrita careta!

Segueix, segueix tirant á eixa canalla

los projectils terribles de ta ciencia

y de ta docta ploma la metralla.

Segueix posant com saps en evidencia

que aquests republicans de vil calanya

no son sino uns perduts sense conciencia,

que la historia que contan es patranya,

y que si 'l poble vol obrá ab sabiesa

té de fé al noy Alfonso rey de Espanya.

Segueix, per alcansar tan alta empresa,

catequisant al poble en ton Diari;

que jo, si bé que ab méns agudesa,

t'hi ajudaré en mon pobre semanari.

TARAVILLA.

Noms dels acompanyants del Emperador de Russia, en son viatge á Inglaterra:

Lo conde Schouvaloff, l'almirant Popoff y l'almirant Skolkoff.

Entre mitj de las régias xerinolas que fan ¿no fora fácil que 'l acompanyament del Emperador s'augmentes ab algú altre acabat també en off?

Per mica que se 'l cridi, M. Pitoff may es l'últim de respondre.

Lo Terso diuhen que corra sempre pèl pórtich de l'iglesia de santa Maria de Durango fent l'ós á las senyoretas que van á passejarshi.

Cada hú fá lo que pot, y 'ls óssos no poden fer res mes que l'ós.

Lo duch Nicolás de Russia, nebot del emperador, ha robat los diamants de la seva mare.

Ja te ab aixó una gran recomendació, pèl dia que vulga venir á Espanya á militar en las filas carlistas.

En Salamanca ha derrotat á n'en Mora á Vilabella, causantli 72 morts, molts ferits y presoners, y prenentli gran cantitat d'armas, municions y altres efectes.

Per forsa los carlistas de la provincia de Tarragona, n'han de sortir de la guerra, fets uns sabis.

Son tantas y tartas las llissons que reben de Salamanca!....

Ab objecte de poder comprar 16 canons Krupp, han determinat los carlins, que 'ls seus oficials serveixin tres mesos sense sou.

De modo que si 'ls oficials carlins no fan l'ofici de capitans de lladres per guanyarse la vida durant aquests tres mesos, quan lo Terso tindrà canons, no tindrà oficials: es dir: quan tindrà morrallas, no tindrà burros.

S'ha obert l'allistament per formar una «Ronda volant» destinada á Vilafranca del Penedés.

—Ronda volant, deya un pagés que trobantse aquí per causa dels carlins, tractava d'allistarshi. ¿Ronda volant? Donchs diguéu que si hem de volar nos donarán alas?

—Alas tindréu, vaig dirli jo: alas pera venjarvos dels carlins.

Lo *Rappel* de Paris diu que 'ls bonapartistas se dedican á la fabricació de moneda falsa.

Efectivament: desde Inglaterra han fet construir pessas de plata de 5 franchs, ab lo busto del *witwarello* imperial y ab l'inscripció:— «Napoleon IV, empereur—1874.»

De manera que 'l brancalló del aguilotxo de las Tullerias com lo seu papá mateix, no valdrá mes que 19 rals, y encare, si arriba á váldre'ls.

Diuhen que are que vé l'epoca de la cullita abandonarán molts carlins las sevas filas, á fi de que no 's perdi lo que han sembrat.

No 'u creyém.

Sense abandonar las filas, tenen los carlins tot l'any abundant cullita de bolets, y per menjar ja n'hi ha prou.

A mes del Andéchaga y del capellá de Setao, han tingut los carlins un altre notable, ferit de gravetat.

¿No saben qui es?

Nada menos que 'l marqués de Valdespina, 'l qual al saber la noticia, fou tant gran son disgust, que 's ferí de plé á plé.

Un dels cárrechs mes graves que pesan sobre de 'n Santés, es l'haver menjat butifarra y peix fregit lo dia de Dijous Sant.

¿Vaya una ignorancia la d'en Santés!

¿Qui 'l feya aná ab los carlins si havia de portarse com un libre pensador, promiscuant lo dia del Dijous Sant?...

Entre 'ls carlins, roba, mata, incendia, viola; pero no barrejis lo dia de vigilia, que aixó es un pecat mortal.

A n'en Miret l'hi han amputat lo brás.

Aixó no quitará que torni á emprendre las sevas habituals aventuras.

Fins que un dia hi haja necessitat d'amputarli 'l cap també.

* * *

Y á propósit del bras de 'n Miret:

Regularment los héroes de la seva calanya 's pintan montats á caball, ab lo brás dret, signant á la victória, ideal dels exercits que conduheixen.

¿Ahont signará are el bras amputat de 'n Miret?..

Al iteal dels carlins: á la sepultura.

Lo cabecilla que s'ha apoderat de las forsas de 'n Santés es un tal Monet.

Si al menos se digués *orangutan*.

Perque, vaja: pèls pobles allá hont passi 'n será molt poch de *mono*.

Ets molt lletja no vals res, ets mol tonta y no ets pubilla; pero nena un honor tens y es que de ¡Bilbao! ets filla.

G.

Los carlins han imposat pena de la vida als qu' entrin y surtin de Bilbao.

Si 'ls que tractan d' entrari son carlins, tindran efectivament pena de la vida: ells mateixos s' escriuen la sentència.

Are, en quan á sortir, ja n' ha sortit en Concha y 'l seu exercit: apa donchs, si son tan guapos, que hi vajan á aplicarli la pena de la vida.

Are que s' acosta 'l temps de la caló, s' acosta 'l temps també d' anar á pendre gelats.

Donchs bè, aquí á Barcelona, ningú fins are com en Cuyás aquest any ha sabut trobar lo medi de donar á la vegada un gelat pèl paladar y un altre al mateix temps per l' interior del cos.

Ab lo que dihém, de segur que no 'ns entendran prou; pero vajan al café y demanin un sorbete.

—De qué 'l vol, l' hi preguntará 'l mosso: lo vol de madaixa, d' ou, de café, un arlequin, y aquí si convé l' hi oferirá vint, trenta ó quaranta noms, y vosté 's queda sense saber quin escullir.

Ne pren un, lo troba exquisit, y á pesar d' aixó, vaja, l' hi sab gréu de no haverlos tastat tots.

Y aquest gréu que l' hi sab, també 'l deixa fret, naturalment, de modo que un sorbete de ca'n Cuyás, l' hi fá l' efecte de dos.

CANTARELLAS.

Quan reben alguna felpa
ó quan van desesperats,
los carlistas se coneixen
ab que tiran capellans.

M. M.

No sé si 't vaig fé un petó
ó si tu me 'l vas fé á mí:
l' únich que sé es que la cara
duya bruta de carmí.

O.

Ets la noya més hermosa.
que hi vist jo en tota ma vida:
Vaja: 'm vols deixar cinch quartos
per comprá una cajetilla?

J. C.

Un canari, una becada,
un pardal, un passarell,
un verdum, una oreneta,
y un colom.... son set aucells.

T. DE S.

Ab lo foch de mon cor jugas
y no hi fassas bromas, nina:
jugant ab foch hi petaren
Olio, Andéchaga y Radica.

X.

Un rector del Pirineu predicava, dihent que l' infern está plé de néu: que hi fá un fret inaguantable y otras cosas per l' istil.

Un senyor foraster que alla 's trovaba, preguntá al rectó perque d' aqueixa manera pintava l' infern als seus feligresos, y aquest l' hi respongué:

—Home, si 'ls parlés de que hi ha foch y escalfor, ab lo fret que aquí hi fá, no me 'n quedava un sol de viu: 'l mes tranquil se clavaria un tiro pera anarhi...

Ab lo qual se demostra de pas que 'ls capellans ells s' ho cuynan y ells s' ho pastan.

Era una nit de revolució: las cantonadas estaban presas militarment.

Dos venian del cap de munt del carrer, menant un carro d' aquells ab que 's traslada la

materia fecal: es dir la de las necessarias, pèls que no m' hajan entés.

—¡Quién vive! exclamó 'l centinella ab veu robusta.

—Ay! ay! féu un d' ells, digali tú Jaume.

—¡Quién vive! repetí 'l centinella.

—Digali per mort de Dèu

—¡Quién vive! repetí per tercera vegada.

—¡Comuneros! exclama ab véu tremolosa un deis merdisaires.

En un ball, un jóve véu á una noya que l' hi sembla gnapa.

—Tè compromís per la americana? diu acostantseli.

Y al ferli la pregunta s' adona de que es mes gravada que un garbell: en fi, de que no val res.

—No senyor, l' hi contesta ella.

—Donchs, l' hi diu, m' alegraré que 'n trobi.

Un mestre ensenyava l' abecedari á una criatura.

—Noy: l' hi deya senyalantli la A ¿quina lletra es aquesta?

La criatura no responia.

En aquell moment passava un burro bramant pèl carrer.

—Miréu qu' es molt, exclamava 'l mestre, hasta un burro sab mes que aquesta criatura.

Un dia 'm detura un pagés al mitj de l' argentería.

—Senyor, me digué: si volia ferme 'l favor d' indicarme 'l camí mes curt per anar á la presó...

—Home, vaig respóndreli: es molt fácil; clavéu un cop de puny al cristall d' aquell aparador y desseguit grapada á dintre: vos asseguro company, que en menos de un quart hi sou, y molt ben acompanyat que hi aniréu.

Están batejant una criatura y no saben encare quin nom l' hi han de posar.

Lo capellá ho pregunta.

—Poden posarli 'l de son pare, diu la llevadora.

—Si, si, exclama 'l padri adelantantse, pòsinhi 'l mèu.

EPICRAMAS

Qui no s' aplica Magí
quan es xich, luego 's véu gran
fet un burro, un ignorant,
y al últim,..... ¡para á carlí!

A. F. O.

Un cop entaulats estavan
uns progressistas menjant,
y un estava perorant
mentres uns galls devoravan:
casi al bell punt que acabavan
l' altre al discurs doná fi,
y tot d' una 's vá sentí
de mans un gran picament
—¡Que devia está eloqüent!—
—Ca, no: demanavan ví.

—Donchs que fém Sr. Rector
¿Que no 'ns llansém al carré?
—Home; jo espero á vosté.
—Com mes aviat millor.
—Sortirém d' aquí á una estona
may siga sino per punt:
jo sempre tinch l' arma á punt
bè 'u sab prou la majordona.

C.

—Ahont vás Pau Baladía?
—Men vaig á ofici Mateu.
—Mes valdria te 'n anessis
á veure com te vá 'l tèu.

M. M.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas y endavinallas dignes d' insertarse, 'ls ciutadans Alt y Prim, Tres de secas, Pantomina y Gestus.

N' han remesas que haurian de ser arregladas los ciutadans Jordi Non y Nin, Ningú y Pere Sistellé.

Las deis altres ciutadans que no quedan mencionadas, no poden insertarse per mal versificadas, fluixas, mal combinadas ó per altres defectes que las inutilison.

Ciudadá X. Aprofitarem alguna cantarella: la poesia encare que bèn versificadeta, té uns conceptes sumament enravessats. —Jordi Non y Nin. Las sévas cantarellas son per l' istil d' aquellas guitarras fluixas que sonan malament. —Gestus. ¿També vosté es dels que 's queixan? Vosté ha sigut sempre dels mes afavorits: pòsis la má al cor y respongui vosté mateix á la pregunta que 'ns fa sobre si 'l despreciém. —Barret vell. També lo que 'ns envía sembla copia: mentres no fassa mes bona lletra... ¡que vol que l' hi diguém?—Un camálich. Lo que 'ns remet no fá. —Pantomina. Insertarém la cantarella que 'ns remet. —Tres de Secas. Aprofitarém alguna cosa: en cuan á la poesia peca per bastant languida y plena de llochs comuns. —Alt y Prim. Las composicions que aquesta setmana 'ns envia son fluixas y defectuosament versificadas. —Un transferidor. Lo quento que 'ns remet se véu bè qu' es transferit, perque té mes anys que vosté mateix. —Bernat tragostias. Lo que 'ns remet no fila prou bé. —Un tísich. No ha de ser tísich vosté si escriu tan grossonel? Moderis, home moderis una mica. —Taravilla. Acceptem ab molt gust las sévas indicacions y l' hi doném las gracias mes expressivas per lo molt que 's recorda de nosaltres. —Trompet de Reus. Los epigramas que 'ns envia son cusins germans d' altres qu' en castella existeixen —Pep Gardimany. —Los séus quentos son bastant fluixets. —F. Ll. y B. Igual que sos epítafis y la séva cantarella: pebre, home, pebre per mort de Dèu. —F. C. G. Llegeixi lo que apliquém als dos anteriors, y fassisho seu —Batlle. Dels similis que 'ns remet, no mes un qu' es l' últim lo considerém digne d' insertarse. Home, veji si l' acompanya ab algun altre. salat com ell! —Ciudadá Llopis. L' epigrama que 'ns remet no fila. —A. F. O. Insertarém los epigramas que 'ns envia —Un liberal. L' hi doném mil gracias per lo romanso carlí que 'ns remet. —Soldat ras. Hem rebut l' inmens quadern de las sévas composicions; fassi 'l favor d' esperar la resposta fins la próxima semana, qu' en aquesta no hem tingut temps encare de llegirlas.

SOLUCIÓ

á la xarada y á l' endavinalla del últim número

Ab la MA-TA-LA-SE-RA, la María jugava lo rectó en la REC-TO-RIA perdent sempre: va alsarse en la montanya y me 'l varen fer coix de una castanya. Per eix motiu predica ab véus sentidas: —Amats oyents, no feu malas PARTIDAS.

CANYÉULIS.

Las tres soluciones las ha endavinadas además en Gestus; y la 1.ª y 2.ª no mes Pere Sistellé y Ningú.

XARADA

I.

Tres-hu tres de casa mèva
dos germanas jo conech,
que la mes gran se diu quarta
y l' altra segona y tres.

La quarta es molt tres-tercera
mes per ço l' estimo molt,
fins fá temps miro de véurela
per ferli una formal tot.

RALIP.

II.

Lo qui es tot, prima y segona:
Qui canta molts cops tres dona.

TRES DE SECAS.

ENDAVINALLA.

Sens ser bola sò rodona
me palpan y no dich ré
á trossos me fan també
igual l' home que la dona.
M' assessinan y no 'm moro
y fins tú lector no 'm planyas;
no tinch ulls y mas entranyas
te 'm menjas mentres que ploro.

PANTOMINA.

(Las soluciones en lo próxim número.)

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAR. —ATAULFO, 14.

l. Lopez editor. —Rambla del Mitj 20.